UYKUSUZ

9 KASIM PERŞEMBE
SAYI: 2017/45 No: 532
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

TEOG yerine gelen yeni sistemde öğrenci adresine en yakın okula yerleştirilecek.

İLİM NEREDEYSE GİDİP ALACAKSIN AMA ÖNCE MUHTARA GİDİP İKAMETGAH ALACAKSIN.

MADEM BÖYLE KALMASIN... BU HAFTA GÖRÜŞELİM.. BEN ARARIM TAYFAYI, HABER EDERİM.. UZUN ZAMAN OLDU..
ABİ BU HAFTA BEN YOKUM YALNIZ.. VALİDELERE GİDİCEZ ZİYARETE.. DÖNÜNCE ARAYIM SİZİ.. ŞİMDİ TARİHLEN NET DEĞİL..
O ZAMAN TOP SENDE ABİ..
BIRAK!
TUP
TRÜÜÜ
MUCK..
MUCK..
İŞTE BÖYLE HATIRLADIM TENİNİ YOKLUĞUNDA SEVDİCEĞİM..
KOPAMIYORUM SENDEN..

HER ŞEYİN BAŞI SAĞLIK ABİ..
KAFASINI MI?
YOK LAN, NE KAFASI? SAĞLIK DİYORUM EN ÖNEMLİ ŞEY...
"MOR ŞEYİN KAFASI" DEMEDİN Mİ?
MOR ŞEY DEĞİL HERŞEY HERŞEY.. HERŞEYİN KAFASI, AMAAN, BAŞI...
BEN DE ONU KARIŞTIRDIĞIMDAN ŞAŞIRDIM İŞTE... KAFASI MI BAŞI MI?
BAŞ..
Güzeel..

GÜNAH ÇIKARMAK İSTİYORUM PEDER
50
BU NE?
BUNU AL Bİ.. BİŞEY DİCEM..
BUNA GEREK YOK EVLADIM.. SEN SÖYLE SÖYLEYECEĞİNİ..
20
Bİ SANİYE.. BENİM YOLLADIĞIM 50 LİRAYDI...
20
ALO?

ÖKSÜRELİM..
SAY..
EFENİM?
SAY.. ÜÇTE ÖKSÜRECEM..
BİR, İKİ, ÜÇ..
..ÖH!
YAKALADIN MI?
AZ..

SÜPERMEN KOŞ!! DÜNYAYI ELE GEÇİRİYOLAR!!
HADİ YAA.. PELERİN YANIMDA YOK Kİ... TÜÜÜH..
NE PELERİNİ DİYOSUN ABİ!! KOŞ DİYORUM PATLATIYOLAR!
AAA.. EN ÖNEMLİSİ.. NE BOT, NE TAYT, NE DİĞER..
GÜMMM...
GİDİYO MUSUN? PELERİNİ DE GETİRSENE..

MİLATTAN ÖNCE 10400 YILIYDI.. İNSANLIK DAHA GELİŞMEMİŞTİ.. ADETA HAYVANLAR GİBİ YAŞIYORLARDI VE ADAM DEĞİLDİ AMK HİÇBİRİ..
LATKARZGRODHH.. YÖRİHÖR..
AGARA ANNGARA..
henüz birbirlerini anlamıyorlar
SONRA UZAYLILAR GELDİLER.. BAKTILAR Kİ İNSANLIK DENYO, BUNLARI HER TÜRLÜ İHTİYAÇLARI İÇİN KULLANDILAR..
nereye?
insan sgmeye
gel
ben de geliyom
AMA SANMAYIN Kİ İNSANLIK ACILAR ÇEKTİ.. DEĞİL.. DEDİĞİM GİBİ HEPSİ ÖKÜZ.. ANLAMADILAR... VE HATTA İŞİN DOĞRUSU HOŞLARINA BİLE GİTTİ..
GAYBAAA..
GAYBAĞA
UZAYLILAR EN NİHAYETİNDE ZEVKLERİNİ ALINCA GİTTİLER..
olm memlekette anlatmayın sakın..
Ben zgmedim bana ne.. Ben anlatacam
TAA Kİ M.Ö. 4000'E KADAR.. MÖ 4000'DE PİRAMİTLERİ YARMAK İÇİN GELDİLER YİNE..
bak bak.. bu sana girsin
al o zaman.. sana da bu girsin
CUVVV..
COVV..
SONRA Bİ DAHA DA GELMEDİLER.. ÇİN SEDDİNİ GÖRÜYOLAR, AMA ONA BAKMAYA BİLE GELMİYOLAR..
MAL BUNLAR..
EVEEET... KALDIK Bİ BAŞIMIZAA...
DİYECEĞİM; BU PAZAR İSTANBUL TÜYAP'TA "HAMSİYİ BEKLERKEN" ADLI KİTABIMI MARMARAÇİZGİ'NİN STANDINDA İMZALAYACAĞIM.. BEKLERİM HASRETLE♡

Normal şartlar altında totaliter rejimlerde, ülke yöneticilerinin adının karıştığı uluslararası finans skandallarıyla ilgili haber yapılamaz. Ama **Yeni Türkiye'de** artık her niyeyse, İngiltere Kraliçesi'nin adının karıştığı finansal skandallarla ilgili haberler de yapılamamakta, yapılıp bir gecede ansızın gazetelerin haber sitelerinden kaldırılmaktadır. Görünen o ki **Yeni Türkiye** İngiltere Kraliçesi hakkında yapılacak haberlere BBC'nin gösterdiğinden daha büyük bir önem göstermektedir. Yoksa niye kaldırsınlar Kraliçe'nin bir kaç milyon sterlinini vergi cennetlerinde tuttuğuna ilişkin bir haberi.

Normal şartlar altında kültürel iktidarı hedefleyen bir grubun en azından ortada bir kültürel iktidar varsa, bu iktidarın nasıl oluştuğunu, bu iktidarın mensuplarının nasıl yetiştiğini falan incelemesi gerekir. Ama **Yeni Türkiye'de** kültürel iktidarı hedefleyen adamların aklına ilk gelen şey yıkıp da yeniden yapacakları bir kültür merkezinin çatı katına boğaz manzaralı lokanta açmaktan ibarettir. Sonra kültürel iktidar, ha yavrum, ha gülüm, alkolsüz kokteyline zeytin de ister misin canım benim?

Normal şartlar altında aynı günlerde yaşanan her olay arasında mutlaka bir bağlantı olduğunu düşünen insanları etrafına zarar vermediği takdirde tımarhaneye kapatmasalar da ciddiye de almazlar. Ama **Yeni Türkiye'de** *"Suudi Arabistan'daki darbeyle aynı gün Teksas'ta kiliseye silahlı saldırı oldu, bunları beraber değerlendirmek lâzım,"* diyen gerizekâlılara gazetede yazdırıp televizyonda program yaptırırlar. Aynı gün Katalanya lideri Belçika'da teslim oldu, onu da hesaba katıp yine aynı gün Kentaki'de Cumhuriyetçi Parti'de başkanlık yarışına girip kaybeden senatör Rand Paul çimlerini biçerken komşusundan dayak yedi, onu da üzerine eklemek lazım. Niye? Çünkü ruh hastası olmak bunu gerektirir.

Normal şartlar altında kölelik de, insanların zorla çalıştırılması da en azından geride bıraktığımız yüzyılda ortadan kaldırılmış kavramlardır. Ama **Yeni Türkiye'de** 150 kişinin zorla bir fabrikaya kapatılarak çalışmaya zorlandığını dışarı çıkmasınlar diye kapıların kilitlendiğini görebilirsiniz. Tabii görmek için biraz daha dikkatli bakmak gerekebilir çünkü buna müsaade eden iktidarsa, zorla fabrikaya kapatılıp çalışmaya zorlanan işçilerin taşeron olarak üretim yaptıkları şirket de ana muhalefet partisiyle bağı olan bir bankanın cam şirketidir. Görünen o ki **Yeni Türkiye'de** çalışmak isteyen madenciler kendilerini madene kapatmak zorunda kalırken çalışmak istemeyen işçiler patronları tarafından zorla fabrikaya kapatılmaktadır.

@baris_uygur

Tayyip Erdoğan: "Batılılıktan söz edenlere soralım. Dünya çapında bir aktör, bir gitarist yetiştirebilmişler mi?"

"Kahkaha Gülleri" adındaki ilkokul 2. ve 3. sınıflar için piyasaya sürülen masal kitabındaki ifadeler okuyanların kanını dondurdu.

2018'de 45 yeni cezaevi açılıyor. Tutuklu sayısı 275 bine çıkıyor.

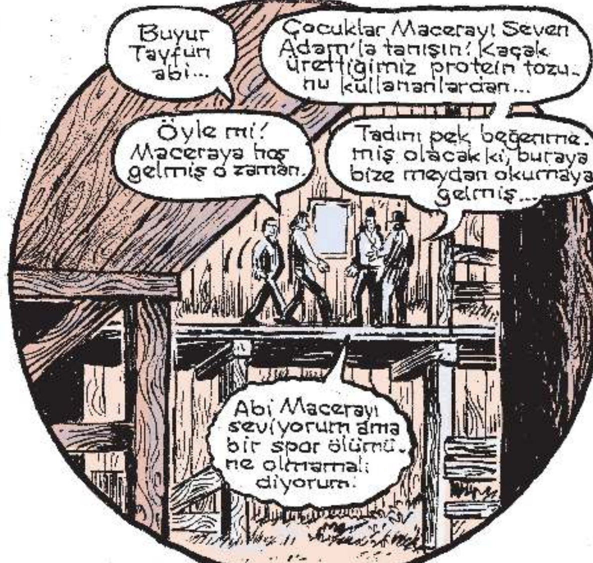
8 Kasım 2017 16:30 İstanbul - Polenezköy yakınları...

Birazdan yakınlarda bir boks salonu.

BİT.

BEN — ALPAY ERDEM

Merhaba. Geçenlerde de yine çok acayip bir şey oldu. Dalış hocası arkadaşım aradı beni geçen. **Marmaris Selimiye'de dalış teknesi olan ağır ruh hastası olan arkadaş**. "Vah vah vah vah" derler böylelerine. Vah vah vah vah. Bu arada George Harrison'ın Wah-Wah adlı mükemmel bir şarkısı var, bu da böyle biline. Bilen zaten biliyor da bilmeyen bulsun dinlesin. İnternet diye bir şey var. Ben yine plağını alacağım o ayrı. Ben yine plaktan dinlerim o ayrı. George Harrison'un komple box set'i var, para biriktiriyorum, biriksin param alacağım. Hep böyle hayallerim var. Ne diyordum, ruh hastası arkadaştan bahsediyordum. Geçenlerde aradı beni. "Alpay" dedi, "ben şimdi İstanbul'a geliyorum, otobüsle, yüküm var, bisiklet var bir kere, beni gelip alman mümkün mü, bir de senin arabada bisiklet taşıma aparatı da var ya tepede, dev iyi olur benim için, ne diyorsun, mümkün mü" dedi. Dedim "olma mı mümkün, tabii ki mümkün, bu arada bisiklet taşıma aparatını ben arabadan önce aldım, sonra arabayı aldım, biliyorsun değil mi" dedim. "Bilme mi" dedi. "Ataşehir'den alacaksın tamam mı" dedi. Dedim "tamam, hadi görüşürüz, iyi bak kendine" dedim. Birkaç saat sonra yeniden aradı. "Ataşehir değil, Kurtköy'müş, Kurtköy'e bırakıyorlarmış, sorun olur mu senin için" dedi. Dedim "bilemedim bak şimdi, çünkü ben her gün bisiklete biniyorum, benim bir saatim var, Kurtköy'ü bilemedim" dedim. "Hem" dedim, "o nasıl bir firmaymış, değiştir biletini, diğer asıl güzel olan firmadan al biletini" dedim. "O neymiş öyle ya" dedim. "Kurtköy neymiş lan" dedim. "Yuh" dedim. "Tamam tamam, bakarım ben bir çaresine" dedi. Telefonu kapattım ama içim bir türlü rahat etmedi. Kurtköy'den bu çocuk nasıl gelsin. Gelemez ki. Kalır oralarda. Bisikletini bir kere hiç kimse almaz. Dedim "napayım ya, gideyim alayım madem, biraz geç çıkarım, tempolu bisiklet kullanırım, yine kullanırım yine kullanırım ben o gün bisiklet ki" dedim. Kendi kendime. "Ki" dedim "ki" bir de. Bazen bu "ki"yi diyeceksin. Yerli yersiz. Diyeceksin arkadaşım. Bu "ki"yi diyeceksin. "Ki" çünkü öyle bir şey. Aradım kendisini. Dedim "sen kaçta geliyorsun yarın, Kurtköy'e". "On iki'de" dedi. Dedim "tamam, görüşürüz yarın, hadi iyi bak kendine, görüşürüz yarın". Çünkü arkadaşımı tanıyorum, asla biletini değiştirmez. "Neden değiştirmiyorsun" diye sorarsam da, yok işte "öbür firmanın saatleri gevşek", yok "bilmem ne" gibi saçma sapan cevaplar alacağımdan da o kadar eminim ki, o kadar emin olabilir bir insan yani bir şeyden. Ertesi gün erkenden çıktım yola. Dedim ki "beklemesin şimdi orada". On bir gibi çıktım yola. Yola çıkar çıkmaz aradı beni. "Geldim ben" dedi. Bir saat önceden gelmiş. Firma şov ya, firma şov. Yollar açıktı, akıyorum gidiyorum öyle. İstanbul dışına doğru gidiyorum. Kurtköy'e doğru gidiyorum. Tepemden uçaklar geçmeye başladı, "haah" dedim, "yaklaştım". Konum atmıştı, konum'a doğru gidiyorum. Derken firmanın tabelasını gördüm. Sol tarafta kalıyor. Hafif de tepede biraz. Bir giriş aradım, bulamadım. Dedim "herhalde ileriden döneceğim, öyle bir şey olacak". Git allah git, gidiyorum. Kocaeli il sınırından içeriye girdim zaten. Baktım bir benzin istasyonu çıktı karşıma. Girdim istasyona. Anlattım durumu. "Altı kilometre daha gideceksin, oradan döneceksin" dedi oradaki kişi bana. Koyuldum yeniden yola. Bu arada zamanlar akıyor. Altı değil on kilometreymiş. Döndüm Kocaeli'den, geri dönüyorum. Saat oldu on iki. Asfaltı yiye yiye gidiyorum. Derken yeniden göründü firma. Tırt firma. İçim rahat bu defa. Sağa kıracağım, firmanın önüne çıkacağım. Çıkamadım. Bir giriş bulamadım, bir yol göremedim. Gidiyorum tekrar, İstanbul'a doğru gidiyorum. Durdum sonra bir yerde. Yaktım dörtlüleri. Aradım Anıl'ı. "Anıl" dedim, "durumlar böyleyken böyle, ben bir türlü gelemiyorum oraya, görüyorum gelemiyorum". Hala tarif etmeye çalışıyor. Gördüğüm yeri bana tarif etmeye çalışıyor. Dedim "tamam, ben bir hal çaresini bulmaya çalışacağım". Tam üç kilometre boyunca geri geri sürdüm arabayı. Otoyolda. Boynum tutuldu. Bir benzin istasyonu, dinlenme tesisi gibi bir yer görmüştüm, oraya kadar geri geri sürdüm arabayı. Korkunç, tehlikeli, sıkıntı verici bir deneyimdi. Bu arada saat oldu bir buçuk. İstasyonda yine birine sordum. Oranın en iyi tarifçisini buldular bana. Ne dedi biliyor musunuz oranın en iyi tarifçisi bana, "ağabey o yol kapalı, buradan yürüyerek beş dakikanı almaz, yürüyerek git bence" dedi. Hemen indim arabadan ve otoyolda yürümeye başladım. Hep merak ederdim. "Bu otoyolda yürüyen adamlar nereye gidiyorlar" diye. Meğersem arkadaşlarını almaya gidiyorlarmış. Dağları tepeleri aştım, nihayet Anıl'a ulaştım. Beş değil, yirmi dakika sürdü yürümesi. Sarıldık birbirimize, o sırt çantası ve tekerlekli dev bavuluyla, ben yüklü bisikletle, arabayı bıraktığım istasyona doğru yürümeye başladık. Çok sıcak oldu bir de, ter içinde kaldık. Bisikleti arabanın tepesine yerleştirdim. Dev bavulu ve çantasını attık arkaya. İstanbul'a doğru yola koyulduk. Bu arada saat iki'yi geçiyordu artık. Özlemişiz birbirimizi. Yol boyunca ne hikayeler ne hikayeler. Bıraktım Anıl'ı evine. Hemen eve döndüm ve bisikletime atladım. Her zamankinden çok daha hızlı çok daha seri kullandım. Akşam oyunum vardı, ona da yetiştim. Bir de çok sevdiğim bir arkadaşımın işini görebildiğim için de ayrı mutluydum. Güzel bir gün oldu sonra. Hoşça kal.

"o kadar saçma ki"
Her Çarşamba / **Kadıköy Bahane Kültür Salon** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
10 Kasım Cuma / **BKM Mutfak Çarşı** / Saat: 22.00 / bilgi: 0212 327 72 00
11 Kasım Cumartesi / **Kadıköy Living Room** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 405 24 04
17 Kasım Cuma / Çorlu **Memduh Şevket Esendal Sahnesi** / Saat: 20.30 / bilgi: 0536 910 27 81

YERALTI ÖYKÜLERİ — "moruk" — ERSİN KARABULUT

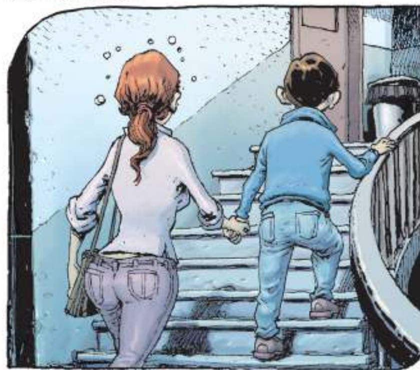

DEVAMI HAFTAYA

● Anladım ki insanın hayâl gücü aslında bir yerde gerçeklerle sınırlı. Yani en azından benim hayâl gücüm. Yani tabii ben de dragon mragon hayâl edebiliyorum ama neticede onları önceden hayâl edilmişler üzerinden, vekaleten hayâl ediyorum. Eğer kimse şimdiye kadar dragon diye bir şey hayâl etmemiş olsaydı da bana kalsaydınız, Game of Thrones'taki en fantastik şey Tyrion Lannister olacaktı.

● Zaten bunu da öyle anladım. Öyle anladım derken, geçtiğimiz gün yaşanan bir takım cüceli havadislerle anladım. Şimdi efendim bundan bir yıl kadar önce ultra zenginlerin fantastik hayatları ve çılgınlıkları hakkında yazarken abartmak için hayâl gücümün sınırlarını zorlayıp şunları yazmıştım:

"...geçmişin zenginlerinin çılgınlıklarına baktığımız zaman... Pek de bakamıyoruz zira genellikle Medrano sirkinin cücelerinin kıç çatalından kokain çekmek gibi çılgınlıklar yaptıkları için öyle naklen yayınlanacak şeyler değil…"

E ne oldu? Geçen hafta Suudi Arabistan'da dev operasyon yaptılar düzinelerce prensi yakaladılar ya. Bunlardan biri, çılgınlıklarıyla ve çılgın partilerde cüce atma yarışması düzenlemesiyle, cücelere birbirini kovalatmasıyla meşhurmuş. Allah kimseyi böyle meşhur etmesin orası ayrı da kamuoyuna açıklanan buysa eminim cücelerin kıç çatalından kokain de çekmiştir, çünkü neden çekmesin? Ayrıca bir insan cüceleri birbirine kovalatarak nasıl eğlenebilir onu da anlamıyorum. Resmen TRT'de Kaynanalar dizisi seyretsen daha çok eğlenirsin. Zalimliğe hiç değinmiyorum zaten. Cüce atmayı nasıl yaptıklarını da merak etmiyorum, artık elle mi atıyorlar, topa koyup mu atıyorlar, mancınıkla mı fırlatıyorlar ama bir insanın "Cüce atmasıyla ünlü Prens" olması inanın benim kafamın içine sığmıyor. Binbir Gece Masalları'nı okudum, böyle prens görmedim. Yani tamam, bütün ciltleri okumadım, ikinci ciltten sonra sürekli aynı hikâyenin anlatıldığına kanaat getirip elimden attım ama sonra da çıkmıyordur yani.

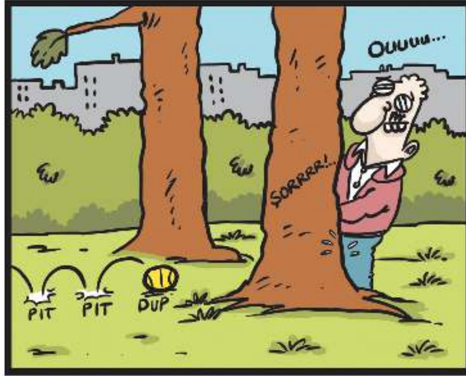
● Şimdi biliyorsunuz Binbir Gece Masalları tarihin ilk arkası yarın dizisi gibi bir şey. Rivayet o ki karısı kendisine ihanet eden bir sultan var ve bu manyak bu yüzden bütün kadınlara düşman kesilmiş, illa her gün bir kadınla evlenip her gece o kadını öldürüyor, ertesi gün yeni bir kadınla evlenip onu da öldürüyor. E şimdi böyle şeyler her toplumda tepki çeken şeyler. Dolayısıyla adamın veziri kara kara düşünüyor ne yapsam ne etsem diye zira halk huzursuz, sessiz çoğunluk her gün bir kadını kurban vermekten sıkılmış. İşte o esnada vezirin kızı Şehrazat "Babacığım ben onu hallederim bırak ben evleneyim," demiş sonra da manyak sultanla evlenmiş.

● Ruh hastası, şerefsiz sultanla evlenen Şehrazat'ın planı da şu: Manyak herife her gece bir masal anlatacak, tam heyecanlı yerinde arkası yarın diyecek de, manyak sultan devamını merak edip Şehrazat'ı öldürmeyecek. Ertesi gün hem bir önceki günkü masalın devamını anlatacak ama hoop yeni bir masala başlayacak, onu da yarım bırakacak da böyle böyle hiç ölmeyecek. Tam manasıyla kerizce bir plan, bir kere onu söyleyeyim. En iyi ihtimalle o ruh hastası şerefsiz sultan ertesi gece merak ettiği kısmı öğrendikten sonra kadıncağızın kafasını keser, daha yüksek ihtimalle ilk gece, "Ne demek lan arkası yarın, söyle bakayım ne oldu devamında," diye döve döve anlattırır. Hepiniz Netflix'ten, internet'ten dizi izleyen insanlarsınız, binge-watching diye bir şey var, hanginiz izlediğiniz dizinin sondan bir önceki bölümü cliffhanger'la bittiğinde çok merak ettiğiniz hâlde "Neyse sezon finalini de yarın izlerim," diyorsunuz? Birbirimizi kandırmayalım, son bölüme kadar geldiyseniz izlersiniz çoğunuz.
*Yani gerçekçi olmak gerekirse eğer işler başta anlatıldığı gibiyse, bütün bu "Binbir gece Masalları'nın" aslında "Bir iki Gece Masalları" olması gerekirdi.

● Binbir Gece Masalları'nın sonunda da tahmin edebileceğiniz gibi Şehrazat'ın anlatacak masalı kalmıyor, ama sultan da bu bin bir gecede Şehrazat'a aşık olmuş oluyor da, kadıncağızı öldürmeyip sağ bırakıyor, Şehrazat ve sultan şerefsizi ömür boyu mutlu mesut yaşıyorlar. Valla kusura bakmayın da ben bu kadar alçakça bir şey görmedim. Bu hikâye illa devam edecekse benim beklediğim katarsis Şehrazat'ın şık bir hamleyle Kill Bill misali sultan denen şerefsiz ahlaksız haysiyetsiz katilin başını gövdesinden ayırmasıydı. Ne o arkadaş, Şehrazat'tan önce sultan denen pezevengin her gece koynuna alıp sabahına öldürdüğü onlarca kadının hesabını sormayacak mıyız? Şehrazat'ın da midesi böyle bir şerefsizle evlenmeyi kaldırdıysa onun da yüzüne tükürmek lâzım. Vaktim olsa "Binbir Gece Masalları: Kill the Sultan edition" yazardım.

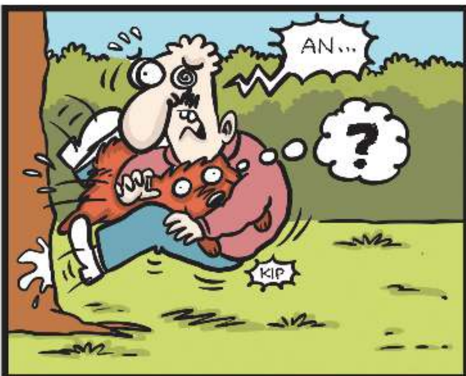
BOBO

S. Altuğ

nisan hakan

"Okumaya geldiğin bu Bizans eskisi şehir,
Şimdi bu Kasım ikindisi neden böyle hergele..."
Cem Karaca / Mor Perşembe'den

YIL 1980. Malatya. 12 yaşındayım. Normalde askeri lojmanda otururuz, bu kez lojmanda yer olamadığı için, Turan Emeksiz Caddesi'nde, sivil bir evde oturuyoruz. 12 Eylül Darbesi'ni izleyen haftalardan bir pazar. Kapımız, gümbür gümbür çalındı. Açtık. İnzibatlar. Tam teçhizatlı izbandutlar. 'Evi arayacağız' deyip çamurlu postallarla içeri daldılar. Antredeki askılıkta rahmetli babamın kepini görünce bir duraladılar. Robdöşambırlı babam, içerden "Yavaş, yavaş!" diyerek çıktı. İnzibatlar, hızla durumu anlayarak, yeni bir iz yaratmayıp aynı çamurlu izlere gerisin geri basarak, kapıdan çıktılar. Babamla kıvanç duyduğum an, o andı! (Caddesinde oturduğumuz Turan Emeksiz'in katledilen ilk solcu değerlerimizden olduğunu daha sonra öğrenecektim, "28 Nisan'dı yavru hey / Ham meyvayı kopardılar dalından (...) Ya derdime derman / Ya katlime ferman" dizelerinin geçtiği şiir Enver Gökçe tarafından Emeksiz için yazılmış, Ahmet Kaya tarafından da bestelenmiştir.)

İnzibatlar bizim eve girmemişlerdi ama apartmandaki tüm evleri, yatakların pamuklarına kadar aramışlardı. Bütün bir ülke didik didik aranıyor, insan haklarına zerre aldırış etmeden, 'insan, haklanıyordu.' İşkence ve baskı, resmi yönetim biçimi olmuştu. Bir sabah kahvaltıda, babam Cumhuriyet'in "Pencere" köşesini sesli okudu. İlhan Selçuk, "Atatürkçülük bir muz mudur?" başlıklı yazısında, "Darbe yapanın da, darbe yapılanın da Atatürkçülük iddiasını taşıdıklarını, bunun mümkün olamayacağını, kemalizmin her niyetle yenebilecek bir muza benzemediğini yazmış, statükoyu inceden dalgaya sarmıştı. Yazar'ın adını ilk kez o gün duydum. Ertesi gün de bu yazı nedeniyle, Cumhuriyet'in sıkıyönetim tarafından kapatıldığını söyledi babam. Yazar'ın hayatının bu tip zorbalıklarla dolu olduğunu yaşadıkça öğrenecektim...

Yıl 1971. 12 Mart Muhtarı'sından sonra "Hoşgeldin Tanzimat Kafası" adlı bir yazı kaleme almıştı İlhan Selçuk ve Cumhuriyet, yine kapatılmıştı. Sonra, Yazar'ı gözaltına aldılar, Ziverbey Köşkü'ne kapadılar, zulmettiler. Orada yaşadıklarını, ifadesine yerleştirdiği akrostişle anlatacaktı.

İfadesinde, her cümlesinin sondan ikinci kelimesinin harfleri arka arkaya yazıldığında çıkan cümle şuydu: "İşkence altındayım." (Daha öncesi, 60'lı yıllar... İlhan Selçuk, bir yazısında "Mollanın biri de çıkar, 'Anayasa, sosyalizme kapalıdır.' der." tümcesini geçirir. Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay, adı geçen 'molla' ile kendisinin kastedildiğini öne sürerek dava açar. Başbakan Süleyman Demirel de yine aynı iddiayla dava açar. Mahkeme görülür. Yazar'ın avukatı Uğur Mumcu'dur, savunmasında şöyle der: "Selçuk, yazısında 'mollanın biri' demiştir, o yüzden iki dava kabul edilemez!" Yazar, Demirel'in davasından beraat eder, Sunay'ın davasından ceza yer.)

*****

Yazar, 11 Mart 1925'te İzmir'de doğdu. Doğum yeri hanesine 'Aydın' yazıldı, adeta ileride 'Aydınlanmanın Bilgesi' olacağına dair bir kehanet gibi! Öncesi neydi peki, anlatıyor Yazar: "Babamın anlattığına göre, biz Selçuk'tan yola çıkmışız, Girit'in fethi sırasında oraya yerleşmişiz. Babam, Girit'te doğmuş, Kandiya'da... Girit düştükten sonra, aile yeniden Anadolu'ya dönüyor; Milas'a yerleşiyorlar." Aydın 7 Eylül İlkokulu'nda birinci sınıfı bitirir, öğretmeni Melahat Hanım'dır, 'sarı saçlı bir hanım.' İlk anımsadığı kitap, Victor Hugo'nun Sefiller romanıdır...

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni 1950'de bitirir İlhan Selçuk, avukatlık stajını takiben meslektaşı Selahattin Hakkı Esatoğlu ile birlikte iki yıl kadar serbest avukatlık yapar. Sonrası yayın hayatı. Evvela kardeşi Turhan Selçuk'la birlikte 41.5 ve Dolmuş dergilerini çıkarırlar. Sonra Selçuk kardeşler ile Aziz Nesin biraraya gelir ve Karikatür dergisi çıkar. Bu dergi, Semih Balcıoğlu'nun Taş'ıyla birleşir ve Taş Karikatür adını alır. Yazar'ın içindeki mizahçı, mesaisine hiç ara vermeyecekti. Yıllar sonra, 1996'da, Cumhuriyet'in mizah eki Dinozor'u Zafer Temoçin ve Erdal Belenlioğlu ile çıkardığımızda, ""Yeni oğlum oldu!" diye sevinecekti İlhan Ağabey... (Bir gün Zafer'le dergideyiz, Dinozor'un ilk çalışmaları, İlhan Ağabey geldi, "Az zamanda çok işler yaptık mı?" diye sordu, Zafer'in cevabı "Daha çok çalışacağız!" oldu.)

Yıl 1961. Yazar, 36 yaşında köşe yazarlığına başlar; Akşam, Tanin ve Vatan'da yazdıktan sonra, 1963'te Nadir Nadi'nin çağrısıyla Cumhuriyet'e gelir. "Pencere" efsanesi böyle başlar. O, köşe yazılarına peri tozu serperek 'gazetede güncel sanat' yapar, köşe yazıları da O'nu bir filozofa dönüştürür. Bir dönemin gençlerini birlikte etkiledikleri, sonradan liberalleşip İkinci Cumhuriyet'in teorisyeni haline gelen Çetin Altan'ın aksine, "milli demokratik devrimci" kimliğinden hiç sapmayacaktır Yazar, adeta Birinci Cumhuriyet'in oyun kurucusu gibi yazı serüvenini, giderek artan bir dil ustalığıyla sürdürecek, "Solcu olmayan solcu, sağcıdır!" diyecektir. 1991'den 2010'daki vefatına kadar Cumhuriyet'in başyazarıdır İlhan Selçuk. Bugünkü Cumhuriyet'in logosuna adı yerleşmiştir; bu onur, çok az yazı ustasına nasip olur. Yazar, adını sonsuza ışıkla yazdıran bu kıvancı, annesinin ak sütü gibi hakketmiştir...

*****

"İnsan hakları, bir gün herkese lazım olur." diyecektir Yazar. "Demokrasinin anahtarı yoktur; çünkü özgürlüğün bütün kapıları açık olduğu zaman demokrasi vardır." diyecektir. "Duygulu insan vardır... Duygulu makine yoktur." diyecektir. "Mutluluk, tebdil-i kıyafet dolaşan bir sultandı, dün gece bizim soframızdaydı." diyecektir. "Dilin musikisi, ikinci bir dil yaratmaktadır." diyecektir.

"Zamanın hızına yetişilseydi, zaman geçer miydi?" diyecektir. ""Evet, beş parmak bir olmaz. Bu doğaldır. Ne var ki kol bedenin uzantısıdır, parmak elin uzantısıdır. Yürekten kaynaklanan kan, her parmağın ucuna dek tüm bedene hakçasına yayılmaz mı? Hangi parmağın beslenmesi hangi parmaktan eksik? Sen toplumun kişilerine küçük yaştan beslenme ve eğitim eşitliği yaratırsan, hangi elin hangi elden üstün, hangi parmağın hangi parmaktan uzun olacağı hakçasına belirmez mi? Özgürlük ve eşitlik uygarlık yarışının kulvarlarıdır; insanlar orada yarışmalıdırlar birbirlerini geçmek için..." diyecektir. "Tarihi biçimlendirecek olan, yeni düşüncelerin ve akımların insanıdır, şairidir, yazarıdır." diyecektir. "Hey gidi dalkavuk... Sana soytarı bile denemez, çünkü soytarılık senin için rütbe sayılır. Sen dalkavukluk için belini kırıp ikiye katlanırken, senin görüntüne bile katlanmak ne büyük acı..." diyecektir. "Yoksul bir köylü nice inceliği benliğinde taşıyabilir; zengin bir kentli de kabalığın göstergesi gibi ortalıkta dolanabilir." diyecektir. "Ne yazıyor soytarı? Ne yazacak? Ülkeyi çekip çevirmek, soyup sömürmek isteyen parababalarına ve siyasal güç sahiplerine yaranmak için her şeyi toz pembe göstermeye çabalıyor." diyecek ve bu yazısını şöyle bağlayacaktır: "HAYATIN TA KENDİSİDİR YAZI; GAYRIMEŞRU KAZANCIN BANKA ÇEKİ DEĞİLDİR Kİ ÜZERİNE İSTEDİĞİN RAKAMI YAZIP ALTINA İMZAYI BASTIKTAN SONRA VEZNEDEN ÇEKESİN."

*****

Yıl 1996. Askerliğim yeni bitmiş, enerji birikmiş, sabahlara kadar masa başında çalışıyorum. "Yeni dünya düzeni" ve "yükselen değerler" söylemlerinin popüler olduğu zamanlar, bir tip tasarladım, tam amerikancı bir köşe yazarı. Adı Yüksel, soyadı Endeğer. Yüksel Endeğer, eski solcu, sonra liberal olmuş, tüm otoritelere yağcılık derecesinde bağlı, emekçiye ve geçmişine düşman, hızlı solcuyken sağda müsait bir yerde duran bir dönek. Onun ağzından örnek yazılar yazdım. O sıralar Leman'da çalışıyorum. Fakat Leman'a yazarsam, Yüksel Endeğer'in sahte olduğu hemen anlaşılacak. Gazetede olursa elektrik yaratabilir diye düşündüm, bir cesaret Cumhuriyet'i arayıp İlhan Selçuk'la konuşmak istediğimi söyledim. Bağladılar. Yumuşak bir ses tonuyla, "Buyur gel, bir kahve içelim" dedi. (Bundan yıllar önce, Türkocağı Caddesi'nde rastlamış ve tanışıp tokalaşmıştım İlhan Selçuk'la, hafif mahmur gözlerinin pırıltısı zihnime çakılmıştı.)

Yazar'ın kahvesini içtim ve 28 yaşında, takma isimle Cumhuriyet'te yazmaya başladım. Yüksel Endeğer, başta İlhan Selçuk olmak üzere, gazetenin tüm 'dinozorlarına' karşıydı, Cumhuriyet'in tümden renklenmesinden yanaydı, omurgasızlığı alenen savunuyordu. Gazetenin kadim okurları, Endeğer'e tepki mektupları yazıyor, sahteliği anlayamanlar bu tipi içlerine sindiremiyorlardı. Benim sevmediğim kim varsa, Yüksel Endeğer onun hayranıydı! Sonra, kendi ismimle ve "Issız Oda Yazıları" başlığıyla yazdım Cumhuriyet'te. Yazar'ın mesai arkadaşı olmak ve O'na "İlhan Ağabey" diye seslenebilmek, hayatımın en anlamlı bahtiyarlıklarından biridir...

Dinozor dergisi, o süreçte çıktı. Önce gazetenin eki, sonra da bağımsız dergi olarak. İlhan Ağabey, yaptığımız işi beğenir ve "devrimci mizah" diye tanımlardı. O, bizi genç meslektaşları olarak anar, biz de her konuda konuşabileceğimiz bir ustaya sahip olmanın tadını çıkarırdık. Babıali Yokuşu'nun son adamları olduğumuzu o zamanlar bilemiyorduk...

*****

Zaman algısını, "Vakvak Ağacı" başlıklı yazısında yansıtıyor Yazar:
"İstanbul'da bu yıl bahar yaşandı mı?
Bilmem ki, yaşandı mı?
Her yıl böyle olur...
Baharı özlersin kuytu kış gönlerinde, geldi, geliyor diye beklerken yaza ne zaman girersin, belli olmaz. Yüreğinde bir eksiklik tortulaşır, yaşanması gereken bir mevsimi yaşayamamaktan doğan burukluk gönlüne yayılır, canını sıkar, treni bir kez daha kaçırmış gibisin..."
Artık treni son istasyona varmıştır, 21 Haziran 2010'dan beri, o sessiz bahar ülkesinde Yazar; aziz ruhu, gönlünce duyumsuyordur artık mevsimin bütün renklerini, rüzgarlarını, ışıklarını...

*****

"Bir yedeksubay hüznü var fotoğraflarında." diyor Cemal Süreya, Yazar için. Muzaffer İlhan Erdost, "Kaleminin kökleri tarihin derinindedir. Gövdesi, toplumsal bilincin gövdesidir. Yaprakları her gün yenilenen bilginin tazeliğiyle ışır." diyor. Şükran Kurdakul, "Güncel olanın daralttığı bir dünyada söylemini biçeme, iletiyi yapıya kavuşturduğu için kırk yıldır okuruyla bütünleşme sürekliliğini yitirmedi İlhan." diyor. Yıldız Sertel, "İlhan Selçuk'un özelliği, siyasal mekanizmanın dışında kalmasında, başını dik tutup büyük kurumların, servetlerin kucağına düşmemesinde." diyor. Büyük Yaşar Kemal ise Yazar'a şöyle sesleniyor: "İlhan Selçuk, arkadaşım... Var olma ya da yok olma kavgasında en güzel kavgayı verenlerdensin..."

*****

Ve benim İlhan Ağabeyim...
Bayram balonlarını, düz renklerle yetinmeyip nar kırmızısından kobalt mavisine, limonküfünden zehir yeşiline çeşitleyen ustam...
Yeni uyanmış gibi, dünyaya hafif şaşkın, çokça da şefkatli gözleriyle bakan ustam...
Lunaparkların mucidi Lunaçarski'yi öğreten, Seyyan Hanım'ın rüyaya benzer şarkılarını anlatan, "Kofi Annan, zarif, dansör gibi bir adam." tanımını yapan ustam...
Yılların tecrübesiyle, "Altmış gramlık Seka Kağıdı, biraz esmer bir kağıttır:" diyen ustam...
Yazı yazarken, uykuyu almış olmanın önemini sık sık vurgulayan ustam...
Yakasız gömlekleri sade bir şıklığı taşıyan, "Evrim, kravatı atmıştır!" diyen ustam...
Bir yaş gününde Temoçin'le beraber aldığımız, kemersiz, belden büzgülü keten pantolona, yazı yazarken daha rahat giyileceği için çocuk gibi sevinen ustam...
Dostoyevski'nin Alyoşa'sını yeri geldikçe anan ustam...
İtalyan çizgi romanlarını iştahla, hevesle bize gösteren ustam...
Bir arkadaşından, evinin çalışma odasında, bir şiltede uyuduğunu öğrendiğimiz ustam...
Zalimin zulmüne karşı, "Düşünüyorum, Öyleyse Vurun!" diye sonsuzluğa seslenen ustam...
Kutsalını insanda arayan, dünya alimi, gönül adamı ustam...
Hacıbektaş Yıldızlar Mezarlığında kardeşiyle birlikte yatan, yıldız tozu ustam...
Benin İlhan Ağabeyim, tepeden tırnağa Yazar...

*****

Yıl 2008. 21 Mart'ta, 83 yaşında gözaltına aldılar Yazar'ı, sabahın erken saatlarında. İki gün sonra da saldılar. Suçlandığı "Ergenekon" vakasının uydurma olduğunu tarih bize gösterdi...

Şimdi, bir kısım Cumhuriyet çalışanı yine hapisteler. Başyazarlarının, ustalarının, İlhan Ağabeylerinin izindeler. Kutsal devlet, memleketin yazarından, çizerinden bu şekilde korumaya devam ediyor bizi!

Ve bugün, başkan hükmünde cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan. Yazar'ın 14 Mart 2008'deki yazısında "Devlet benim!" diyen Fransa Kralı 14.Lui'ye benzettiği adam...

Bu da geçecek ya hu!

Türkiye; tarihe, gerici Başkanların değil, ilerici Yazar'ların yurdu olarak geçecek...

vedatozdemiro@gmail.com

CEM GÜVENTÜRK
instagram.com/cemguventurk

...EVDE UNUTTUM ÖĞRETMENİM.
KENDİNİ DE UNUTSAYDIN..
O GÜNDEN BERİ DENİYORUM ÖĞRETMENİM..

BUNDAN SONRAKİ TÜM TANIŞMA HİKAYELERİ
...SENİN FOTOĞRAFINI BEĞENMİŞTİM, HATIRLIYO MUSUN?

...HMMM... DEMEK Kİ VÜCUDUMDAKİ OKSİTOSİN VE DOPAMİN ORANI ARTIYO...
ANLAMALARDA İYİYİM...
HİSSETMELERE GELİNCE KALIYORUM.

İKİ BÖLÜMDE HAYATIMIN ÖZETİ
BÖLÜM I
AMAÇLADIĞIM ŞEY UĞRUNA KOŞUP DURMAK.
BÖLÜM II
AMAÇLADIĞIM ŞEYİN DANDİK BİR ŞEY OLDUĞUNU FARKEDİP FARKLI BİR STİLLE GERİ KOŞMAK

ABLAMI BU ŞEKİLDE GÖRMÜŞLÜĞÜM VARKEN, BENİ HALKA'DAKİ KIZLA NASIL KORKUTABİLİRSİN?

VAKİT KAYBETMEDEN SEVDİKLERİNİZE ONLARI NE KADAR SEVDİĞİNİZİ SÖYLEYİN
DAHA "YOLDAYIM" BİLE DİYEMEDİK, METROBÜSTEKİLER İÇİN BİRAZ EKSTRA ZAMAN TANISANIZ?

mustafa satıcı

YİĞİT ÖZGÜR

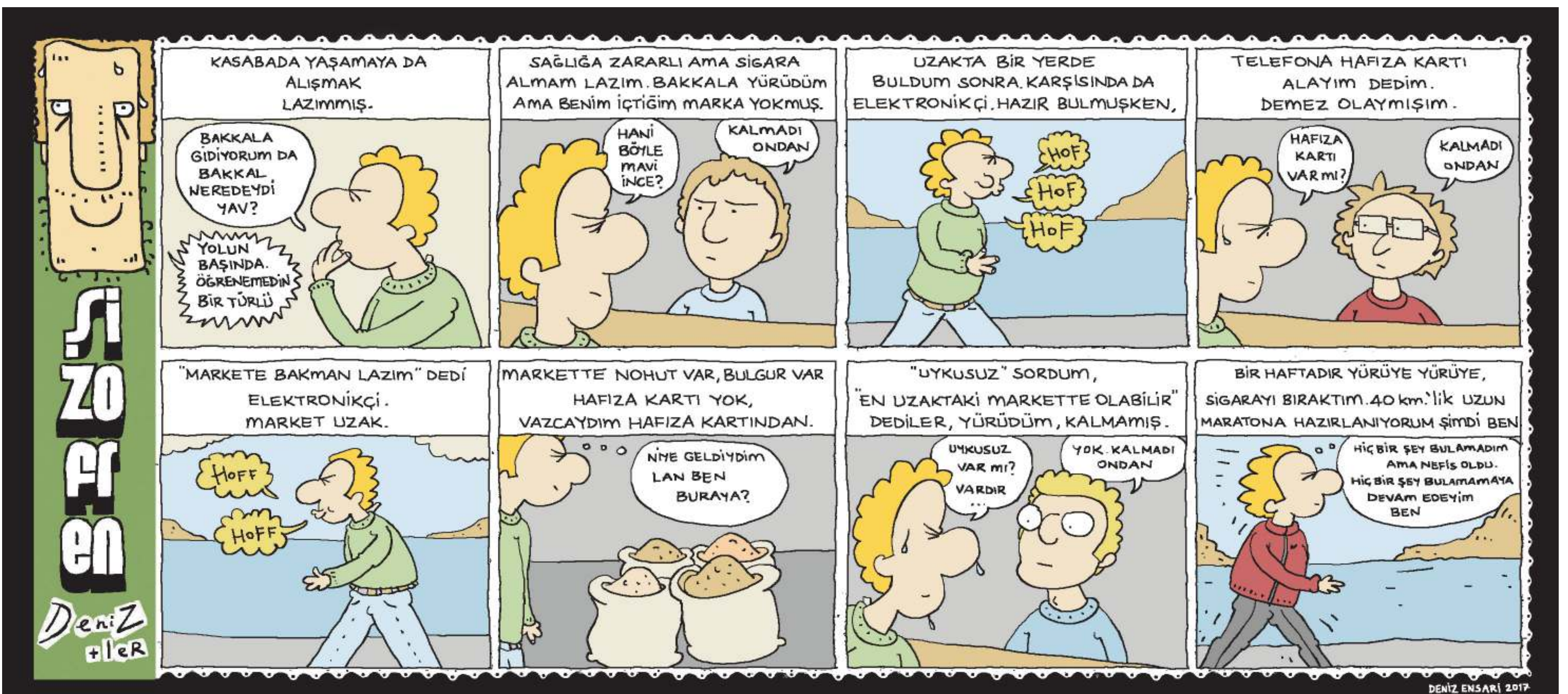

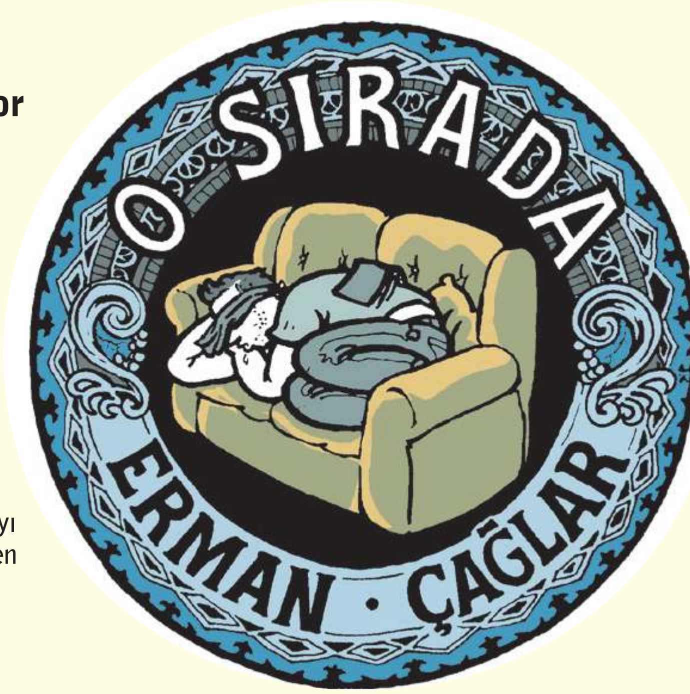

yigit@comic.com

İnanılmaz Maceralar Serisi

Macera 16: Şatoda İşler Karışıyor

"Hiçbir şeyin değişmediği, sabit bir dünya düşün... Elinin altında bir tuş olacak mesela, hayatından çok memnun olduğun bir anda tık basacaksın, sonsuza kadar o günün şartlarında, o gün hissettiğin hisler içinde yaşamaya devam edeceksin. Basmaz mısın? Burada önemli olan kendini ne kadar sevdiğin. Zaten her şeyin temelinde kendini ne kadar sevdiğin yok mu? O tuşa bastığında dertlinin sonsuza kadar dertli kalacağını biliyorsun, bu etik anlamda bir sorundur. Mesela sana başımdan geçen bir olayı anlatayım. Geçen gün eşim leydi kendisine gelen bir telefon sebebiyle apar topar evden çıkmak zorunda kaldı. Bir arkadaşı çok kötü olmuş, hep ağlıyormuş, ancak bitkisel sakinleştiriciler içince uyuyabiliyormuş, o da bir saat en fazla iki saat uyuyabiliyormuş. Olayın detaylarını tam bilmiyorum, leydiniz anlattı ama tam dinleyemedim. Büyük bir trajedi var yani ortada. Sen yabancı değilsin, o yüzden anlatabilirim. Leydinizin dostunun durumuna üzüldüm tabi ki, benim de öyle günlerim olmuştur sonuçta. Ama o gün benim de boş günümdü, leydiniz şatoyu terk edince bir iki saat dergi kitap falan okudum. Sonra telefon geldi, leydiniz arkadaşını yalnız bırakamıyormuş, kendine zarar vermesinden korkuyormuş, o yüzden gece geç gelebilirim ya da hiç gelmem sen ona göre kendine program yap dedi. Önce diğer lordları arayıp dışarıda olan var mı diye yoklasam mı, dışarıda insan varsa ben de dışarı mı çıksam diye düşündüm ama bu fikrimden hızla vaz geçtim. Çok dışarı çıkasım yoktu. O an aklıma bilgisayara indirip bir türlü oynamaya vakit bulamadığım bilgisayar oyunları geldi. Bilgisayar oyunları açısından çok verimli bir sene geçiriyoruz bilmiyorum takip ediyor musun? Ard arda çok güzel oyunlar çıktı, ben de hepsini takip edemiyorum ama vakit buldukça bakıyorum. Neyse işte; önce altıma kot pantolonumu giydim, şatonun yakınlarında bir tekel bayii var, Yüksel tekel. Yüksel abiyle on yıl olmuştur tanışıklığımız. Şatodan kaçıp giderdik, rahmetli lord babacığımdan gizli bira verirdi bize, tezgah arkasında muhabbet ede ede içerdik. Şatonun kendi bira yapımcısına diyecek lafım yok, inanılmaz biralar yapıyor, çok da düzgün adam ama hiç muhabbeti yok. Doktor gibi adam, tam bir profesyonel. Hiç tekel tadı alamıyorum. O gün lord olmadan önceki o eski dertsiz günlerin hatırına Yüksel abiye uğramak istedim. Yüksel abi beni görünce nasıl sevindi, anlatamam. Bırakmam lordum, tezgahın arkasında bir bira ikram etmeden vallahi bırakmam diye tutturdu. Oturduk, en taz kuruyemişini çıkarttı, eski kaşar çıkarttı, memleketten kuru et gelmiş onu çıkarttı. En güzel bira evinde, en şık bistroda böyle hizmet olmaz. Laf lafı açtı, bir bira diye oturduk üç birayı bitirdik. Rica minnet ancak kalktım yanından. Yanıma bir sürü meze verdi, üç tane bira da şatoya aldım, geldim çektim eşofmanları oturdum bilgisayarın başına. İnanın bana dostum, uzun zamandır bu kadar huzurlu ve keyifli zaman geçirmemiştim. Oyun çok güzel çıktı, eski kaşar ve kuru et aldı götürdü, üç bira bitti şatonun bira mahzeninden üç bira daha getirttim. Baktım oyun oynayamayacak hale geliyorum, eski müzikleri sakladığım harici diski buldum, eski albümleri açtım. İşte o zaman düşündüm, tuş olsa basardım. Oysa ne kadar bencilce değil mi? Leydinin arkadaşı çok kötü durumda, leydinin de sıkıntı içinde olduğu belli, sonuçta dert dinliyor, derde ortak oluyor. Buna rağmen huzurun hazzı o kadar nadir rastlanan bir kuş ki, bir kez hanenize girdiğinde insanın bir daha doğaya salası gelmiyor. Diyeceksiniz ki, doğanın düzeni budur, o nadir kuş bir gün sizin camınıza konacak, ertesi günü başka diyarlara uçacak. Haklısınız. Ben zaten varsayımsal konuşuyorum. Siz ne diyorsunuz bu işlere?"

Lord Ricciardo, şatonun filozofu olan Sir Gionni'yi esir etmiş yarım saattir aralıksız konuşuyordu. Sir Gionni anadolu üniversitesi felsefe bölümü mezunuydu. Felsefeyi sevmediğini, aksine felsefeden nefret ettiğini okulun ilk senesinde fark etmişti. Ama üniversitede arkadaş ortamı güzeldi, hep batak oynuyorlardı, kızlarla dışarı çıkıyorlardı, evden harçlığı geliyordu, öğrenim kredisi de vardı. Keyfi yerindeydi. Sir Gionni, elinin altında tuş olsa o günlerde basardı. Annesi babası eşşek kadar adama harçlık göndermek için çalışıyormuş, devlet milletin vergisinden alıp Gionni'ye veriyormuş umuru olmazdı. Sonsuza kadar batak, sonsuza kadar kafede oturmak. Peki bu kalitesiz insan, nasıl olmuştu da şatonun filozofu olmuştu? Lord Ricciardo bir yandan birasını yudumluyor, bir yandan da bunu merak ediyordu.

"Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir, bir de aynı nehirde iki kez yıkanılmaz diye biliyorum lordum" dedi Sir Gionni.

"Anlıyorum... İşin etik boyutuna ne diyorsun peki? İnsanın kendi huzurunu korumak için başkalarının dertlerini yok sayabilmesi etik mi sence? Peki ya bu yeteneğimiz olmasa yaşamaya devam edebilir miyiz? Diyelim ki benim keyfim yerinde, leydimin de keyfi yerinde, halkın keyfi de yerinde, uzak akrabalarımızın bile keyfi yerinde. O zaman "işte bu an sonsuza kadar yaşanacak bir andır" diyerek basabilir miyiz o tuşa? Afrika ne olacak? Afrika'nın derdi biter mi? Bir insan devamlı Afrika'ya üzülüp hayatını yaşayabilir mi? Bizim gibi insanlar gündelik keyiflerin, kısıtlı bir huzurun peşinden koşarken bazı insanları Afrika'ya gidip oradaki çocuklara bisküvi falan yedirmeye iten dürtü nedir? Onları bizden ahlaklı yapan şey nedir? Ya da onlar bizden daha ahlaklı mıdır gerçekten?"

Sir Gionni bu söylenilenlerin karşısında duraksadı. "Etik neydi ya, hep karıştırıyorum ben onları" dedi açık yüreklilikle.

"Felsefenin doğru ve yanlışı sistematik ve kategorik olarak ele alan bir dalıdır"

«He o zaman niye öyle dememişler ya, hep yabancı isimler lordum, insanın kafasında kalmıyor. Afrika işi karışık, orada herkesin gözü var, maden çok çıkıyor. Bazı güçler izin vermez yani afrikanın kalkınmasına."

"Anlıyorum... Teşekkürler Sir Gionni, çok kaliteli bir sohbet oldu. En kısa zamanda tekrarlamak isterim. Şimdi çıkabilirsiniz, konuştuklarımızı biraz odamın mahreminde tek başıma düşünmek isterim" dedi Lor Ricciardo ve Sir Gionni'yi huzurundan azadeyledi.

Hemen ardından da şatoya personel alımlarıyla şahsen ilgilenen eşi Leydi Ricciardo'yu buldu ve Sir Gionni'nin denyo bir insan olduğunu, öldürtmeyi düşündüğünü bildirdi. Bunu duyan leydi çok üzüldü ve sinirlendi çünkü Sir Gionni leydinin dayısının çocuğuydu, biraz yavaş bir çocuktu ama çok iyi yürekliydi, geçen sene leydinin ananeleri banyoda düşüp kalçasını kırdığında ona hep Sir Gionni bakmıştı. Okulu zor bitirmişti zaten, sonra da çalışmayıp evde yatınca dayısı çok üzülmüştü, adam beş yıl önce emekliliğini almıştı ama çocuğu yüzünden işi bırakamıyordu. Edremit tarafından ev almışlardı, o tarafa yerleşmek istiyorlardı ama Sir Gionni iş bulamadığı için o yaşta adam her gün sabahın köründe metrobüse binip saatlerce yol gidiyordu. Çocuk ben öğretmen olmam diye tutturmuştu, özel sektörde de felsefe mezunları iş bulamıyordu. İdare edilmesi gerekiyordu, kimsenin leydiyi dayılarıyla karşı karşıya getirmeye hakkı yoktu. Lordun ailesinin de ne olduğunu leydi iyi biliyordu. Neyse, leydi daha fazla tartışmayacaktı.

Bu söylenenleri dikkatle dinleyen lord şöyle dedi: İyi tamam kalsın o zaman.

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Eylül toparlandı gitti işte/ Ekim filan da gider bu gidişle"

Turgut Uyar

"KASIM ODALAR SOKAK"

Doğru. O da gitti. "Bu gidişle" *(Turgut Uyar/üstteki alıntı)* Gidişat böyle. Hepsi toparlanıp bir bir gidiyor.

Kasım geldi. Dışarıda yağmur. (peki "Kasım Odalar Sokak?"onu da az sonra) Yavrular (o yedi yavru)yine aynı, serilmiş mışıl mışıl uyuyorlar (sanki işten geldiler, hep uyuyorlar) Biraz daha büyüdüler. Gidip gelip bakıyorum. (kalkmışken radyatörü de yokluyorum) Ne isim koydular onlara. Ben de düşünüyorum bi yandan. Arkadaşımın iki köpeği Duman'la Derman'dı. Ama yedi tane uyumlu isim? Geçenlerde oynamış o uyduruk bilim kurgu filminde (What Happened to Monday?/Yedinci Hayat) her birine haftanın günlerinin isimlerini koyuyordu o adam. Babaları. "Yediz" kızlarına. (nüfus aşırı artmış, sadece tek bir çocuğa izin veriliyor, öyle bir zamanlar, kızların her gün tek bir tanesi sokağa çıkabiliyor, o kendi adını taşıyan günde falan filan) "Kötü filmin iyi oyuncusu diye bişey olamaz" derler. Yalanmış o. Olmuş işte bunda basbaya. Muhteşemdi gene o müthiş kız: Noomi Rapace o kötü filmin orta yerinde. Neredeyse her sahnede yedi çeşit halini birden görmek.(yedizleri oynamak da her oyuncuya nasip olacak şey değil, ballı kız, sinema tarihinde ilk kez galiba, beşiz altız bile yok, kudurtur oyuncu kısmını--hem bi de herbiri çok çok farklı karakterde kızların--)

Turgut Uyar

Oda buz gibi. Gidip iyice kalın kazakları, atkıları falan çıkarttım.

Kasım.

"Çocukluğun Soğuk Geceleri"nin, kendini alıp ne taraflara götürse bir türlü olmayan, olamayan, huzursuz, bu dünyada yabancı, yazarı Tezer Özlü, Berlin'dedir. Bir 31 Ekim gecesi (1982) şöyle yazar:*(Kalanlar/YKY)* "Yarın 1 Kasım. Ölme ayı.(…) Kasım-ölme ayı"

"Ölme ayı?" Korkunç. Bende öyle bir etki yaratmıyor ama. Hatta tam tersi. seviyorum 'Kasım'ı. Belki ilk nefeslerimi onun kasvetli, kurşuni, yarı karanlık atmosferi içinde almış olduğumdan. İlk gördüğüm görüntüler. (ilk nöron bağlantıları) Seviniyorum geldiğinde. Bir tür 'ilk görüşte aşk' İlk göz ağrısı.(Sıla-i rahim)

Momento Mori

Ananem (kimi zaman da annem) eski ismini kullanır, "teşrinisani" derdi 'kasım'a. O isim çok daha hoş. Ekim ve Kasım. İki 'teşrin'ler. Teşrin'in "ş" ve "r" si. "Ş" ve "R"nin şırıltılı, cıvıltılı çarpışması. O su sesi çağrışımlı hoş tını. O ahenk. İsmi değişse de, etkisi değişmiyor. Seveni pek az. Pek azmış. Büyük, çok büyük şairimiz Yahya Kemal, o da, daha hoş "teşrin"i kullansa da, Tezer Özlü gibi ölüm'le bitiştiriyor: "Teşrinlerin bu hüznü geçer tâ iliklere./Anlar ki yolcu, yol görünür serviliklere. O "Servilikler" "Bir gün mutlaka tadına bakacak olduğumuz " "Momento mori" "Ölümü hatırla" Bir ölümlü olduğunu. Eyvallah. İlla kasım gerekli mi.

"Kasım Odalar Sokağı" peki?

O şu; O sokakta oturmuştuk. İlkokul bire mi, ikiye mi ne gidiyordum. Çocuktum. Atikali'den Draman'a, oradan Balat'a, Haliç'e inen yokuşlar. (Derviş Ali mahallesi). O sokak ismi çocukluk aklımın içinde anlayamadığım bir muammalar bölgesini gıdıklıyor. Bir sırlı bulanık bölge. Sordum. Hiç kimse hiçbir şey bilmiyordu. Ne demek? "Nasıl yani kasım odalar anane?" Sokağa bakıyordum. O vakitler henüz şehirde arsalar, bahçe içinde ahşap konaklar falan var. Kimileri terkedilmiş. O çeşit bir ev düşünüyordum. Bi zamanlar mı varmış? Bir ev. Odaları var. O odalar işte kasım. Kasım'ın işaret ettiği her şey mi? Yoksa hep kasım mı o odalar. Eğer oraya gidebilirsen, girebilirsen, (o girilmesi yasak kırkıncı oda) orası hep kasım işte. Kasvetli, yarı karanlık, kuytu. Penceresinden hep yağmur, kapalı kurşuni gökyüzü. Öyle mi? Belki öyle de değil, bambaşka bir bağlantısı var kasımla. Öff. Ne bu?" Temmuz odalar " olsa hiç umurumda olmayacak. Kurcalamayacak zihnimi. Ondan bişey olmaz.

Taşındık sonra. Ama o isim, o odalar, hep kaldı içimde.

"Kasım" deyince bir de şu; (bitirirken)

İyice tenha, kuytu, biraz sapa bir yerde, köhne bir manav. Issız sokağın yokuşa açılan ucunda. O arsaların başlangıcında. O kasım günleri. Dalgın iyice yaşlı, işlere yetişemez olmuş o manav. Çürümüş elma, armut kokardı. Ayva. Muşmula. O çürük koku. Yeni yanmaya başlamış sobaların dumanlarının kömür kokusuyla karışırdı. İyice soluk ampuller soğumaya başlamış rüzgârla sallanırdı. İplere asılı kış kavunları. Onlar da sallanırdı. O yarı karanlık manav. Bazen durup bi şeyler alırdık. O manav, orası da işte biraz "kasım odalar"mıydı? Belki.

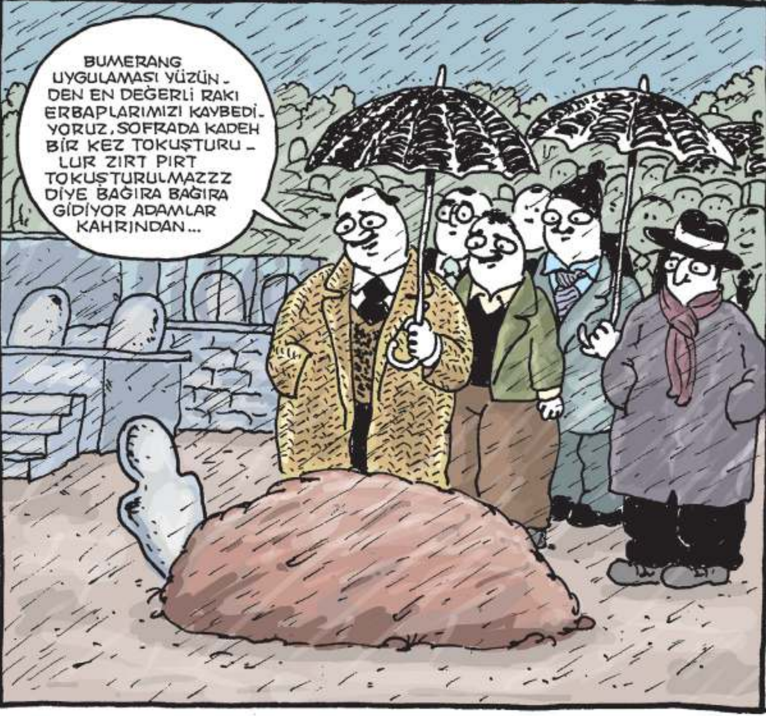
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

Boomerang'ın aramızdan aldıkları...

-Yine o adam-

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Yipsiahaoev...

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

VAKİT GEÇİRMEK İÇİN ÖNERİLER

Bu büyük sessizlik hayra alamet değil. Nereye kadar susacaklar? Baş başa çıktıkları bu yemekte konuşacak hiçbir şey gelmiyor mu akıllarına? Sanki bir çift değil de, yer darlığından aynı masaya oturtulmuş tek gibiler. Gidip aniden, "Neyiniz var sizin?" diye masalarına otursam, en azından şaşkınlık, tepki, kovalama, "terbiyesiz herif" falan derken bir beş dakika geçer. Bana yazık olur ama hiç olmazsa ilişki hareketlenir. Garson siparişlerini getiriyor. Nihayet, "Nasıl seninki?" diyor adam. "Güzel," diyor kadın, hayat için kısa, ama bu ilişki çok uzun bir süre sonra, "Seninki nasıl?" diye devam ediyor. "Güzel," diyor adam. Sonrası yine sessizlik. Hiç konuşmadan üzerine konuştukları tek konuyu yiyorlar. İşte o an karar veriyorum, ego yüklü yazılarıma ara verip baş başayken vakit geçiremeyen çiftler için yazmaya. Baş başa kalmamak için neler yapılabilir bir bir saymaya:

* AVM'ye gidin. AVM iyidir; yürüyen merdivenler sayesinde ilişki kendiliğinden hareket eder. En üst kat sayesinde ilişki doyar. AVM'ye giren bir çiftin çıkışı en az dört saattir. İçerideki kalabalığı görünce, "Hava soğuk ya, millet doluşmuş," demeyi ihmal etmeyin, bu sizin hakkınız. AVM'de dolanırken farklı ihtiyaçlarınızın olması sizi düşündürmesin. Erkeğin kadını beklediği geleneksel bir çift olmak zorunda değilsiniz. Unutmayın, Zara hem erkek hem kadın içindir. Zorlanırsanız Zara'ya girin. Fakat bana kalırsa bir AVM'de en güzel vakit teknolojiyle geçer. Mesela Teknosa'ya girip aynı yayını yapan onlarca LCD arasında hangisi daha iyi bulmaya çalışın. Eşinizle görüş farklılıkları olabilir, takmayın. Sizinkilerden bir üst model akıllı telefonları parmaklayın, telefonlara göre daha az bilgiye sahip olduğunuz fotoğraf makinelerinin megapikselleriyle tanışın. iPad'iniz elbette var, ama ya o kılıfı? O pek iyi değil, yeni bir kılıf bakın. Kötü kılıf tecrübeleri (pahalı da olsa) sizi orijinal kılıfa çağırıyor. Direnmeyin. Hâlâ yorulmadıysanız bir iki buzdolabının kapağını açıp içine bakın. Evdeki buzdolabınızı iyice gözden düşürün.

* Baş başa kalma ihtimaline fırsat vermeyecek ölçülerde dev bir LCD alın. Osmanlı dizilerindeki sultanlarımızın sakallarını HD kalitesinde göstermenin ötesinde internete de bağlanabilsin bu alet. Sakalın yakın planı, "O Ses Türkiye"nin hakkı yeneni, National'ların böceği, vampirlerin dramı derken bir de bakmışsınız salonda uyuyup kalmışsınız. Ooo saat iki olmuş. Zaten yatıyorken kalkıp bir daha yatın. Giderken onu da götürün: *"Hadi kalk aşkım saat iki olmuş... hadi kalk... ya hadi kalksana... gidiyorum bak... tekrar getirme beni... valla sen bilirsin, her yerin tutulur burda bak... ya hadi kalksana..."* Yatağa ulaşınca hemen uyuyun. Sırt sırta vermek baş başa vermekten daha rahattır.

* Kanal dolanarak televizyon izlemenin dışında ortak bir dizi edinin. Cemiyet içinde bahsedildiğinde şık duran, kaliteli dizi olsun bu. Ortak dizi edinmek çok kolay. İster bir haftada blok sezon devirin, ister kanalla eş güdümlü bölüm bölüm ilerleyin. Diziniz ilerlerken ilişkinizin en heyecanlı dakikalarını yaşayacaksınız. Tek yapacağınız kendinizi kaptırmak. Dizideki olaylar salonunuzda geçiyor gibi davranın.

*"Game of Thrones'daki Ejderkrallar'ın soyundan gelen Targaryen kardeşlerin taştan ejder yumurtaları"*na yuvanızın sıcaklığını verin. Karakterlerden kendi akrabalarınız gibi bahsedin. Ortak dizinizi seyretmeyenlerin bir bok anlamadığı bir bilgi birikiminiz olsun: *"Lannister hanedanının resmi sloganlarının "Beni kükrerken duy!" olduğunu, en çok kullanılan sloganlarının ise, "Bir Lannister her zaman borcunu öder!"* olduğunu bildiniz mi vakit çok hızlı geçer. Seçtiğiniz dizi hangisi olursa olsun, genelde onu bol bol överken, bazı bölümleri zayıf bulmayı da ihmal etmeyin, adettendir.

* Ben sevmiyorum demeyin. Fasıla gidin. Herkesin fasıla ihtiyacı vardır. Fasıl, tek takılma özgürlüğü elinden alınmış çiftler için nimettir. Rakı, yarım yamalak bildiğiniz bir şarkıda sizi dev bir sanatçıya dönüştürebilir. Pek az insan solo çıkış yakalar, ama herkes bir gün mutlaka eşlik eder. Eşlik etmek şarkı acılı da olsa neşe verir. Normalde sevgi sözleri sarf etmediğiniz eşinizin yüzüne baka baka şarkılar söyleyin. "Ben Seni Unutmak İçin Sevmedim"e gerek yok, size bir "Keskin Bıçak" yeter. Geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan o büyük kapıdan girerken vaktin nasıl geçtiğine inanamayacaksınız.

* Çocuk yapın. *Belki bu dünyaya çocuk getirmeyi düşünmüyorsunuz,* aferin, bu kafa yapınıza rağmen dünya sizi getirdi ama. Bencil olmayın. Evliyseniz ana baba olun. Yıllar geçtikçe birbirinizi yiyeceğinize, "Yerim ben bunu!" diye diye çocuğu yersiniz. Çocuk, bir sevgi odağı olmanın ötesinde vakit geçirmek için bulunmaz bir nimettir; 0-2 yaş ağlama, 2-4 peşinden koşma, 4-6 oynama, 6 ve üzeri okul derken gittikçe büyüyen bir meşguliyettir. Mantıklı olun. Şu büyük lafı da hiç aklınızdan çıkarmayın: Çocuk düşünülmez, ancak ikinci çocuk düşünülür.

* Pazar, bir çiftin birbirini en çok gördüğü gündür. Pazar günleri mutlaka Hürriyet alın. Hürriyet, haberleriyle beş dakika oyalarken, ekleriyle öğleni buldurur. İçinden çıkan broşürlerle tuvalete girseniz dünyayı unutturur. Hürriyet bir tür illüzyondur. Neyi neden okuduğunuzu fark ettirmeden akşamı buldurur.

* Gerekirse şartlarınızı zorlayıp yurtdışına gidin. Ucuza bilet bulmanın hazzını yaşayan nice çift birbirine kenetlenmiştir. Ucuza bilet, özellikle erkeği akıllı gösterir. Havayolu sanki boş bulunmuş gibi bir fiyat yakalarsanız yaşadığınız kıvanç ilişkinize de yansır. Başka bir şehri övmek, yabancının yaşam kültürüne hayran olmak, döner dönmez kendi yurdunu yermek gibisi yoktur. Eli eline değmeyen nice çift, Roma'nın, Barselona'nın, Amsterdam'ın dar sokaklarında el ele görülmüştür. Ve en önemlisi, libidonuz kendi topraklarınızda yok olma tehlikesiyle karşı karşıyayken, yurtdışında her an kendini hatırlatabilir: "Do you remember?"

* Kendinizden değil üçüncü kişilerden konuşun. Çünkü kendinizden konuşmak karşınızdakini de kendine döndürür. Kendiniz demek, sıkıcı giden ilişkiniz demektir. Oysa üçüncü kişiler öyle mi? Üçüncü kişiler bencil, üçüncü kişiler geri zekâlı, üçüncü kişiler saf, salak ve aptal. Öyle üçüncü kişiler var ki boğsanız yeridir. Üçüncü kişilerden konuşmak baş başa kalmanızı engelleyerek sizi diri tutar. Üçüncü kişilerin olduğu şu dünyada sizden iyisi yoktur.

* Sizin gibi baş başa vakit geçirmekte zorlanan çiftler bulun. Dört, ikiden iyidir. Erkek-kadın tartışmaları, ilişkilerden verilen örnekler, "Siz erkek erkeğe çıkarsanız biz de kadın kadına çıkarız" planları, analar, babalar ve kayınvalideler... Oysa kayınpederiniz çok şeker. Derken belki biraz The Big Bang Theory ve belki biraz daha Game of Thrones. Lannisterlar tam sekiz yıldır ilişkinizin emrinde.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 9 KASIM 2017 | Sayı: 532

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

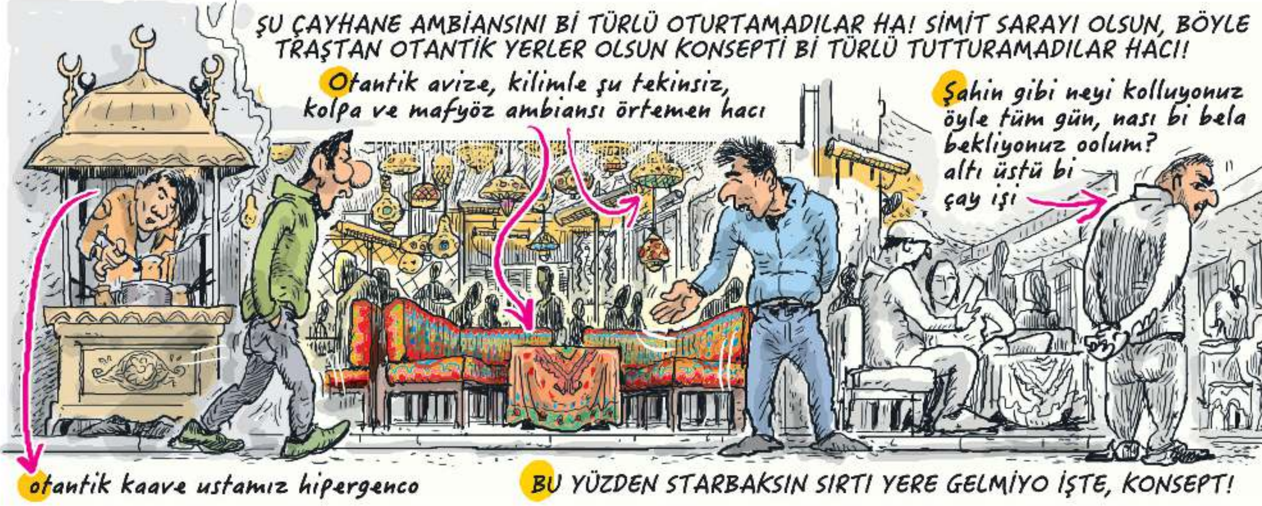

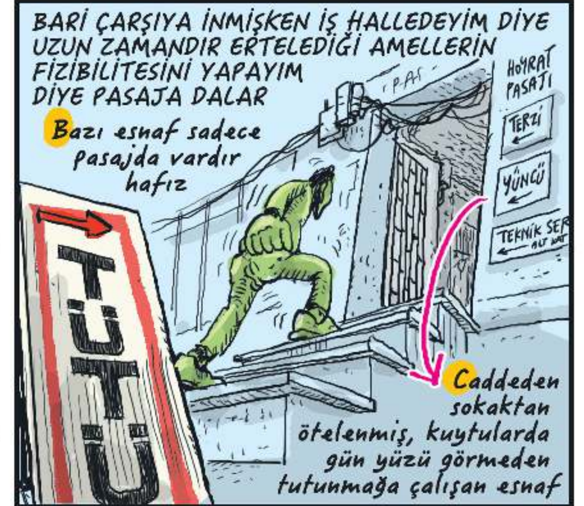
ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:
ELEMAN İŞSİZ GÜÇSÜZ DÖNÜP DOLANIP EBEVEYN EVİNE GERİ DÖNMÜŞTÜR. ÜÇÜNCÜ GÜNDÜR EVDEN ÇIKMAMIŞTIR. EBEVEYNİ KILLANDIRMAMAK İÇİN İŞ KOVALIYOMUŞ HESAABI KADIKÖY'E İNMİŞTİR? DOST DEDİKLERİNİN TELEFONLARINA DUVAR ÖRÜLMÜŞ, ULAŞILMAZ OLMUŞLARDIR KANSIZLAR

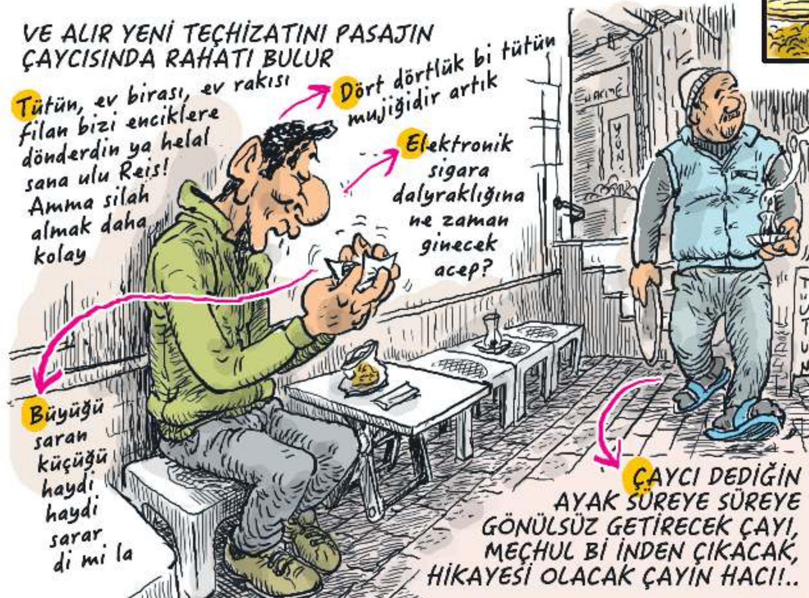

EE, HARMANKAFA Bİ TOLGA'YA GİTSİN BAKALIM